

Ռուբեն Սևակ

Արցունքին քերթվածը

Այտերն ի վար, այտերն ի վար ուր հավետ
Կը տոչորի հետքը վերջին համբույրին,
Իջի՛ր արցունք, գովությանդ մեջ երկնավետ,
Թող սերերու հետին բոցերը մարին:

Գգվանքներու ծովուն վրա ալեվետ,
Մեռած, թռչած խոստումներուն վրա ցրտին՝
Իջի՛ր, արցունք, գովությանդ մեջ կենսավետ,
Իջի՛ր սառած երազներուն վրա սրտին:

Համբույրներս թերթերուն վրա ցիրուցան,
Անոնց վրա որ ժպտեցան ու անցան .
Ու խեղճ սրտին մոխիրներուն վրա տրտում
Փլատակներուն վրա տենչին ու հույսին .

Իջի՛ր, արցունք, գորովանքովդ անդադրում: